Mi történt ezzel a néppel?

Szomorú, de a magyar nemzet elkorcsosodása a szemünk előtt zajlik. Bármerre nézünk, Amerika majmolása folyik. A középszerűség a divat. A magyarnak már nincs önbecsülése, nincs nemzettudata. Ha ez így folytatódik, észrevétlenül beleolvadunk abba a heterogén embertömegbe, amely Európai népeiből összeállt. „Megfogyva bár, de törve nem …" bizakodott a költő a XIX. században, és most a XXI. század elején már azt látjuk, hogy nem csak megfogyatkoztunk, de egyben meg is roppant a nemzet gerince.

Érdemes elgondolkozni azon, mi is történt velünk.

Ha visszatekintünk a XIX. század harmadik harmadába, azt látjuk, hogy a ferencjózsefi aranykorban – dacára a bukott forradalomnak és szabadságharcnak - a magyarság magára talált, felismerni vélte gyökereit (melyeket a finn-ugor rokonokkal a hatalom adott neki), hitte, hogy nem társtalanul és nem ok nélkül él Európa közepén, hivatástudata és büszke tartása lett. Ez a boldog időszak az I. világháború végéig tartott és az Osztrák-Magyar Monarchia széthullásával ért véget. A katonai vereségnél nagyobb traumát jelentett a gazdasági összeomlás, majd az azt követő rövid, de annál véresebb kommunista uralom, a Tanácsköztársaság. „Kísértet járja be Európát, a kommunizmus kísértete" – kezdődik a kommunista kiáltvány. Ki gondolta volna, hogy ebből a kísértetből a XX. században ennyire kijut nekünk. A tanácsköztársaság bukása után azt hitte a nemzet, hogy ennél rosszabb már nem jöhet.

De jött.

A győztes hatalmak újra felosztották Európát, és ebből Magyarországnak az osztás helyett csak a fosztás jutott. A trianoni békediktátum megfosztotta Magyarországot ezer éve birtokolt területeinek zömétől, beszorította a maradék nemzetet a honfoglaláskori szállásterületnél egy jóval kisebb országterületre. Az eredetileg 325.000 km^2 területű Magyarország, területének 71 %-át, népességének 65 %-át elveszítette.

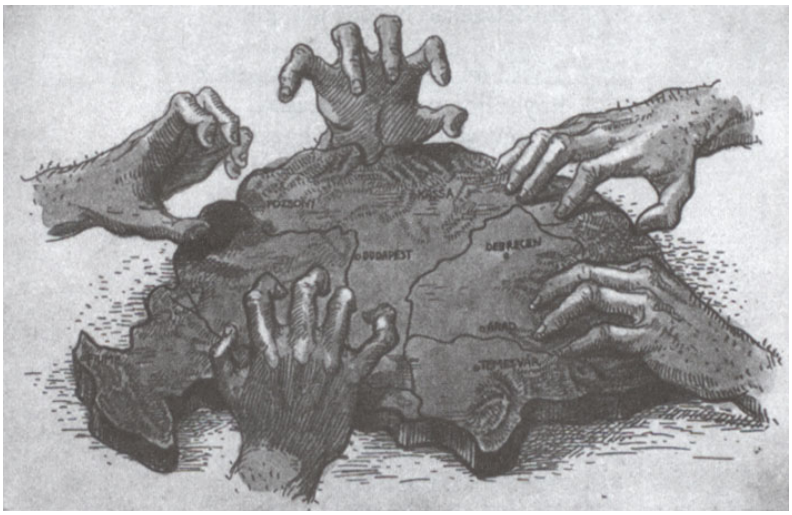

Így Magyarország lett a világ egyetlen olyan állama, amelyből bármely irányban is indultunk el, egykori önmagával lett határos, és amelynél ha az utas átlépte az új határokat 100 km-en át (Erdély felé több száz kilométeren át) biztosan magyar szóval találkozott. Ennek az

embertelenségnek az lett a következménye, hogy magyar emberek milliói kerültek „külföld”-re, elszakítva őket a nemzet így megcsonkított testétől.

A szomszéd országokhoz csatolt területeken élő magyarok kisebbségi sorba kerültek, intézményeiket, iskoláikat számos helyen vagyonukat is elveszítették anyanyelvük helyett más nyelven kellett beszélniük, és csak álmaikban maradhattak meg magyarnak. A csonka Magyarország magyarságának pedig meg kellett ismerkedni a kis nép, kis ország gondolattal, semmivé téve azt az öntudatot és büszkeséget, ami a nemzetben a XIX. század végére kialakult. Az új határok, és a környezetünkben alakult új államok magyarellenes politikája felszította a nemzetiségek közötti ellentéteket, és a gazdasági okok mellett, valójában ez lett a II. világháború kitörésének igazi oka.

A két világháború között Magyarország államformája királyság maradt, annak ellenére, hogy királyunk ténylegesen nem lehetett, IV. Károly visszatértét az ANTANT nyomására Horthy kormányzónak meg kellett akadályozni. A kormányzó minden igyekezetével arra törekedet, hogy Magyarország elszakított területeit egészben vagy részben, lehetőleg békés úton visszaszerezze. 1938. november 2-án született meg az első bécsi döntés, melynek következtében visszatért Magyarországhoz a Felvidék és Kárpátalja egy része.

Ekkor a magyar hadsereg a megmaradt Csehszlovákiától az új határokkal teljesen elzárt Kárpátalja további részét, így teljes területét megszállta. Az 1940. augusztus 30-án hozott második bécsi döntés értelmében visszakerült Magyarországhoz Észak-Erdély, benne a Székelyföld döntő hányada. 1941-ben sor került a délvidéki bevonulásra, így a Vajdaság is visszatért az anyaországhoz. Ennek a területi gyarapodásnak azonban nagy ára volt. Magyarország máig tisztázatlan módon (német nyomásra? orosz provokáció hatására?) belekényszerült a II. Világháborúba, a németek oldalán. A végkifejlet ismert. A párizsi békeszerződés visszakényszerítette Magyarországot a trianoni határok mögé, sőt további három színmagyar lakosságú falut át kellett adni Csehszlovákiának. Ez újabb nemzeti traumát okozott, melyet még csak fokozott az újra elcsatolt magyar területeken bekövetkezett magyarüldözés, melynek során az ott élő magyarokon bosszulták meg az utódállamok, hogy a területek egy időre visszatértek az anyaországhoz. Ez a magyarellenes hullám helyenként lincselésbe, vérengzésbe ment át, megfélemlítve a területek magyar lakosságát. A Délvidéken például 30 000 magyarnak egyszerűen „nyoma veszett”. Akkor még sokan hittek abban az anyaországban, hogy majd a demokrácia meghozza az igazi békét és a jólétet. Ez azonban egyre messzebbre és messzebbre került. A néhány tucat tagot számláló kommunista párt csalásokkal és az orosz szuronyok erejével, gyakorlatilag közönséges (kékcédulás) puccsal magához ragadta a hatalmat és ezt volt képe a „fordulat éve” névvel illetni. Ami ez után jött, az túlment a háborús szenvedéseken és a határokon túli magyarüldözésen. A törvényesített

kisajátításokkal, államosításokkal a kommunisták gyakorlatilag teljesen kirabolták a háborúban amúgy is legyengült országot. Mindezt egy féktelen kommunista terror tetézte, melynek hatására az országra ráült a félelem légköre olyannyira, hogy a nemzet gyakorlatilag végképp elveszítette a jövőbe vetett hitét.

És jött 56.

Akkor mindenki azt hitte, hogy egy eltiport nép végső kétségbeesésében újra felemelte a fejét. Ma már látszik, hogy ez is a kommunista praktika része volt, nem volt egyéb, mint egy újabb nagy káderezés. Az osztrák államszerződés létrejöttével a párizsi békeszerződés értelmében az oroszoknak ki kellett vonulniuk Ausztriából, és így a magyarországi jelenlétük is szükségtelenné vált. Kevesen tudják ugyanakkor, hogy a békeszerződésnek volt egy olyan pontja is, amely az oroszok számára lehetővé tette, hogy az orosz érdekszférához tartozó országokba, bármikor újra bevonulhatnak, ha a fasizmus újjáéledésének veszélye áll fenn. Mivel a magyar kommunista klikk nem érezte elég erősnek magát ahhoz, hogy uralmát az orosz szuronyok nélkül is fenntartsa, mindenképpen biztosítani akarta az orosz csapatok magyarországi jelenlétét. Ennek jogilag két feltétele volt: az orosz csapatoknak ki kell vonulniuk, majd valamilyen ürüggyel újra be kell jönniük. Ennek okaként azonban olyan helyzetet kellett teremteni, amelyre ráfogható, hogy ez a fasizmus újjáéledése.

Ezért aztán Moszkvával történt többszöri egyeztetés után egy „ellenforradalmi" lázadás kirobbantása mellett döntöttek. A forradalom tényleges vezetői azonban a háttérben meghúzódó kommunisták voltak. A békeszerződés előírásainak eleget tettek, hiszen a Nagy Imrével folytatott tárgyalások után (látszólag a tárgyalások eredményeként) az oroszok elkezdtek kivonulni az országból. Igaz még a határ előtt visszafordultak, és a határ túlsó oldalán várakozó csapatokkal együtt újból elözönlötték az országot. A forradalmat pár nap alatt vérbe fojtották. És kezdetét vette a nagy káderezés, amely nem volt más, mint a század harmadik vörös terror hulláma. Az áldozatok azok a szerencsétlenek voltak, akik nem vették észre, hogy valójában ki is irányította 56-ot. A nemzet újra elveszített egy fiatal, tettre kész vezető réteget. A hatalmukat újra megszilárdított kommunisták saját soraikból is szemrebbenés nélkül hoztak áldozatokat, és nem késlekedtek kivégezni a kommunista Nagy Imrét és minisztertársait. A nemzet újra a rettegés homályába süllyedt. Igaz, a Kádár-féle diktatúra a kezdeti tobzódás után fokozatosan felpuhult, de diktatúra jellegét egyáltalán nem veszítette el.

A magyarság tehát, a kommunista uralom alatt megtanult úgy élni, ahogy megengedték neki, ahogy lehetett. Ez pedig jellembeli torzulásokkal járt.

Elérkezett 1980-a évek vége és 1990.

Az emberek kezdtek fellélegezni, és hinni abban, hogy a végtelennek is vége van egyszer. Pedig a XX. század még egy, egyben utolsó megpróbáltatása még hátra volt. A kommunista pártoligarchia fokozatosan és tervszerűen beépült a gazdasági életbe. Mert ők is tudják, hogy aki a gazdasági életet uralja, az uralja a politikát is. A privatizációt is ők találták ki, hogy most legálisan birtokába kerüljenek annak a vagyonnak, amely ha tetszik össznépi tulajdonként jött létre. Így azután a kommunistáknak másodszor is sikerült kirabolni ezt az országot, ez esetben is törvényesen, és büntetlenül. Párttitkár elvtársból nagyhatalmú banktulajdonos lett, igazgató elvtársból vezérigazgató úr. A vörös oligarchia szétverte a korábban saját maga által létrehozott, most már terhessé vált szakszervezeteket. A munkás pedig kapaszkodott a

munkapadban az értelmiségi meg az íróasztalába, nehogy a régi-új elvtárs-urak holnap az utcára tegyék.

A kommunista párt látszólag megtisztította sorait, és átkeresztelte magát szocialistává. Ezzel együtt gyorsan fordítottak a köpönyegen is és fennen hirdették, hogy ők az egyetlen politikai párt amely ki tudja húzni az országot a kátyúból, mert csak ők tudják, hogyan kell. Az értelmiség pedig csak döbbent csendben figyelt, mert ekkora arcátlanságra nem volt felkészülve senki.

És mit tett ez alatt a nép, az isten adta nép. Azt, amit a gazdi elvárt tőle. Eddig kétszer is visszaszavazta a kommunistákat a hatalomba, mert a kutya nem harapja meg a gazdája kezét. Még kimondani is szégyen, egy volt pufajkás verőlegény lett Magyarország miniszterelnöke 1994-ben, majd a politikai titkosszolgálat egyik volt tisztje 2002-ben, akit aztán egy Gyurcsány nevű okos, és ezért nagyon veszélyes, csirkefogó buktatott meg 2004-ben. Ez utóbbi egykori kisztitkárt, aki a magyar alumíniumipart máig tisztázatlan módon felvásárolta, szoros rokoni szálak fűzik ahhoz az Apró családhoz, amely Apró Antal, Kádár kemény szárnyának vezetője által lett ismert.

Hát, ez lett belőlünk emberek? Tetszettek volna forradalmat csinálni! – mondta Antall József. Igen, ideje lenne magunkhoz térni már!

Budapest, 2006. március 13.